

omtalt, blev givet direkte ordre til embedsmændene om, at man nu skulle redde statsministeren og Socialdemokratiet fra de dårlige meningsmålinger. I en intern e-mail hedder det således, og jeg citerer:

»... som departementet har anmodet om senest 15. januar. Baggrunden er regeringens stadig faldende tilslutning i befolkningen. Nu må der gøres noget.«

Formodentlig er der ikke tale om nogen enkeltstående e-mail. Snarere er der nok tale om en klar parole, der også er udstukket i andre ministerier, og dagens dugfriske eksempel på en kammeratlig ansættelse kan ses i dagens B.T., hvor det fremgår, at den nye udenrigsminister har fået ny pressechef – igen en tro partikammerat.

Vi har også oplevet et klart moralsk skred i den form, regeringen har valgt til at markedsføre sin politik på. Listen over store forkromede værker og publikationer, der på glittet papir med regeringens egne ord fortæller om alle dens fortræffeligheder, er nærmest uendelig: »Danmark som foregangsland«, »De første 5 år«, »Det holdbare samfund« og »Forstå skatten«, der blev udgivet som skatteministerens egen lille mandelgave til vælgerne. Selv offentliggørelsen af finansloven bliver årligt fulgt op af en sand byge af forskellige delpublikationer, der roser regeringen og dens ministre. Alt sammen er det udtryk for én stor gang selvros finansieret af skatteydermidler. Jo, her er sandelig sket et skred, vil jeg sige til statsministeren.

Også sidste års stort anlagte folkehøringer var intet andet end en professionel og veltilrettelagt iscenesættelse af Socialdemokratiet. Man kan med rette spørge, om det er en opgave, der dels skal tilrettelægges af embedsmænd og dels skal finansieres af skatteyderne. Den slags vælgermøder burde retteligt finansieres af Socialdemokratiets egne midler.

Folkehøringerne har da også fået det moralske efterspil, at flere embedsmænd ligefrem har følt sig nødsaget til at bede om forflyttelse for at slippe for at lave partipolitisk propaganda, som folkehøringerne jo var. Det er endnu et bevis på det skred, der er sket.

I det ideelle samspil mellem minister og embedsmænd er det afgørende, at ministeren er bevidst om sit ansvar og er parat til at påtage sig det. Det er den helt afgørende og nødvendige forudsætning for et godt og konstruktivt samspil mellem ministre og administration.

Jeg vil blot slutte af med at sige, at jeg er fuldstændig enig med statsministeren i, at vi skal værne om den danske embedsmandsinstitutions integritet og troværdighed.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er det hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning. Og der er en række korte bemærkninger herefter.

(Kort bemærkning):

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan det jo ikke bestrides, at der var mange korrekte eksempler i det, Venstres ordfører fremkom med. Det er jo det beklagelige ved det og årsagen til, at vi er nødt til at have den debat her i dag. Men jeg synes, der er to spørgsmål, der trænger sig på, når vi ser på Venstres egen rolle og eventuelt kommende rolle, og det er, hvorfor regeringens brug af embedsmændene rent propagandapolitisk under folkeafstemningen om euroen ikke indgik i listen af kritikpunkter hos fru Ulla Tørnæs.

Det andet er: Hvad vil Venstre gøre for at forsikre vælgerne om, at Venstre, hvis Venstre får regeringsmagten efter et kommende valg, så vil trække en grænse, således at der ikke sker det her politiske misbrug af embedsværket. Hvordan vil Venstre sikre det? Vil man f.eks. sikre det ved at støtte det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat? Det kunne jo være en vej til at få udarbejdet en adfærdskodeks, som også gjorde, at man kunne sige til mig, at min mistanke er ubegrundet.

Men jeg vil godt høre, om Venstre vil medvirke til at skabe sådanne garantier.

(Kort bemærkning):

Elisabeth Arnold (RV):

Ligesom hr. Keld Albrechtsen er jeg også helt sikker på, at der var mange korrekte eksempler blandt dem, som fru Ulla Tørnæs nævnte. Jeg synes bare, fru Ulla Tørnæs begyndte lidt langt henne i romanen, for skreddet skete jo før. Jeg vil spørge, om fru Ulla Tørnæs kan bekræfte, at der i Schlüterregeringen blev ansat en rådgiver i det daværende Arbejdsministerium ledet af daværende arbejdsminister Henning Dyremose, hvilket var meget, meget stærkt opsigtsvækkende, fordi man ansatte en partisoldat, og det gav meget anledning til offentlig kritik.

Det er muligt, at partiet Venstre har haft fuldstændig rene hænder i den sag og har syntes, at det ikke var noget, man skulle gøre, men partiet